

Forslag til vedtagelse

»I lyset af den internationale finanskrisen og de omkostninger, krisen uforskyldt påfører verdens fattigste lande, opfordrer Folketinget regeringen til

- fremover at fastholde en stigning i udviklingsbistanden målt som andel af BNI og som realstigning.

Regeringen opfordres til gennem bl.a. EU, Verdensbanken, IMF og FN at arbejde for

- at donorlandene lever op til allerede afgivne løfter om stigende udviklingsbistand og indsatser, for så vidt angår årtusindmålene,
- at sikre nye midler til lavindkomstlandene til hurtig udbetaling som gaver eller lån på lempelige betingelser, bl.a. igennem salg af IMF-guld,
- at Verdensbanken åbner for større trækingsrettigheder for lavindkomstlandene,
- at finde globale løsninger for regulering af problemerne med skattely og oplysninger om indestående i banker, samt at de internationale regnskabsstandarder for virksomheder ændres, så det bliver gennemskueligt, hvor overskuddet skabes og beskattes, og
- at der sikres bedre repræsentation og stemmevægt til udviklingslandene i Verdensbanken, IMF og de regionale udviklingsbanker.«
(Forslag til vedtagelse nr. V 84).

Kl. 15:42

Formanden:

Det forslag til vedtagelse, der er læst op af hr. Jeppe Kofod, vil så indgå i Folketingets videre forhandlinger.

Der er ingen, der har bedt om ordet til korte bemærkninger, og så går vi over til den øvrige ordførerrække, hvor den første, der får ordet, er hr. Karsten Lauritzen.

Kl. 15:43

(Ordfører)

Karsten Lauritzen (V):

Jeg vil godt starte med at rose oppositionen for at tage initiativ til at fremsætte den her forespørgsel om, hvordan finanskrisen rammer udviklingslandene, og hvad vi kan gøre fra dansk side, for det er jo en vigtig debat at tage her i Folketingssalen.

Finanskrisen og den økonomiske recession rammer Danmark og danskerne hårdt i form af stigende arbejdsløshed, negativ økonomisk vækst, generel usikkerhed om fremtiden, men de konsekvenser, som finanskrisen har for Danmark og danskerne, er intet i sammenligning

med de konsekvenser, som verdens fattigste folk, lande og samfund føler på deres egen krop.

Som både ministeren og hr. Jeppe Kofod tidligere var inde på, er der fald i remitteringerne, der bliver overført til udviklingslandene, på 20-40 pct., markante fald i eksport og handel, betydelig nedgang i indtægter fra turisme og nærmest et stop for udenlandske investeringer i en række udviklingslande. Når vi kombinerer det med fødevarerkrise fra sidste år og stigende priser på basale fødevarer som korn og ris, har vi bogstavelig talt en dødelig cocktail i verdens udviklingslande, for det er en udvikling, som vil betyde hungersnød og øget fattigdom for alt for mange mennesker, som har fortjent langt bedre.

Verden over, særlig i de vestlige lande, bruges der milliardbeløb på vækstpakker, beløb, der langt overstiger den årlige udviklingsbistand, penge, der bruges til at stimulere økonomien, redde job og skabe økonomisk vækst, men de selv samme lande glemmer deres forpligtelser over for verdens fattigste. De glemmer, at de har skrevet under på 2015-målene og erklæringen fra 2000 om at halvere verdens fattigdom i 2015. De glemmer, at de har lovet 0,7 pct. af BNI i udviklingsbistand, ja, meget tyder på, at selv vores europæiske naboer har, hvis ikke glemt, så i hvert fald fået midlertidigt hukommelsestab om, at EU til næste år skal give 0,56 pct. af BNI i udviklingsbistand.

I nøden skal man kende sine sande venner. Udviklingslandene har desværre ikke ret mange sande venner, og i den økonomiske krise er man sig selv nærmest. Det er nok ikke overraskende, det er desværre ganske menneskeligt. Uden sammenligning – og så alligevel – i søndags kørte en dødsbilist en lille pige ihjel på Roskildevej, en frygtelig historie, som vi alle sammen har hørt om, som vi alle sammen forarges over, og hvor vi alle sammen forholder os til, om vi kan gøre noget i den forbindelse. Men hvorfor forarges og forholder vi os ikke i samme omfang til uretfærdigheden i, at der hvert femte minut dør 15 mennesker i verdens fattigste lande af sult eller sygdom forårsaget af sult, der kunne være undgået, eller at der hvert minut dør 18 børn i udviklingslandene, som kunne være reddet.

I Venstre ønsker vi at leve op til vores forpligtelser, og det mener vi også at Danmark gør. Vi har nogle forpligtelser over for verdens fattigste lande, og de skal hjælpes, også i den økonomiske krise. Nøden er størst i Afrika syd for Sahara og i Afrika som kontinent. Derfor skal bidraget og hjælpen her selvfølgelig også være størst.